

— Слушай, слушай, пакъ вика . . . Трима селяне се спуснахъ по гласътъ съ вилитъ . . . Мечката обикаляше Янка и ревѣше, а мечетата се прѣснхъ на около.

Дотекохъ селянитъ и *агъаа* . . . запъхтели се, та не знаяхъ и що да сторѣтъ . . . Изведнѣжъ единия хвърли вилата върху мечката. Янко се възползува отъ тази минута и се впустихъ да бѣга къмъ тѣхъ. Мечката се исправи на заднитъ си крака и се впуснъ върху селянитъ. Тя отърваше Янка . . . Селенитъ се уплашихъ и хукнахъ на задъ. Мечката се огледа и като видѣ, че нѣма дѣцата ѝ върнъ се да ги търси. Слѣдъ малко тя вървѣше изъ гората съ двѣтъ си мечета и ревѣше — тя плачаше за Янка . . .

Янко приближи до тѣхъ, почука на вратата и слѣдъ малко майка му отвори.

— Боже мой! Ти ли си Янко? И цѣлъ въ дрипи! . . .
--- извика майка му смаяна.

— Азъ съмъ, мамс, азъ съмъ, твой Янко! — отговори Янко запъхтиянъ.

— Отъ кждѣ дойде, Янко? Кждѣ бѣше? Питаше Янкова майка и го водѣше въ кѣщи.

— Въ гората бѣхъ, мамо, при мечкитъ. Азъ ще ви раскажа всичко, което прѣтеглихъ.

Въ кѣщи го посрѣщнахъ: баща му, братята и сестритъ му — всички му се радвахъ и чудѣхъ. Янко имъ расказа какъ се изгубилъ и какъ прѣкаралъ въ гората при мечкитъ.

Слѣдъ нѣколко дена, една вечеръ мечката дошла въ село и обикаляла около Янковата кѣща. Тя почнъла да хлопа портитъ, а въ двора кравитъ, овцетъ и коньетъ се исплашили. *Черто* (кучето) се запѣнилъ отъ лайнѣ . . .

— Данаиле, иди обиколи на вѣнъ, като че хлопа нѣкой по двора. Слушай и кучето колко зло лае — казала Янкова майка като се събудила.

Данаилъ се събудилъ и се исправилъ. Той отишелъ до прозореца и погледнълъ въ двора. Било тъмно.